

DINCOLO DE CUVINTE – ANALIZA VERBALĂ A DISCURSURILOR PERSONALITĂȚILOR POLITICO-MILITARE –

Manuela VÂRLAN

Ministerul Apărării Naționale
10.55535/GMR.2024.1.11

Within the article, I intend to approach politicians' speeches from the point of view of word analysis, in order to discover what lies beyond the apparent message. Often, the information space is assimilated to a battlefield where words, like projectiles, fly to all sides to reach their target.

The analysis of political discourses complements and validates the distant assessment of political leaders' personality traits. Thus, we can determine whether or not the generated language patterns reflect their decisions.

The neurolinguistic studies show that grammatical choices are not made consciously, thus we can discover important information about the personality of a political person. Moreover, it can be validated or not by comparison if the author of the speech is the same as the one who promotes it.

This method of verbal communication analysis complements the remote psychological evaluation of political-military personalities on the ways in which they assume decisions.

Keywords: remote psychological analysis; political personality; cognitive complexity; verbal analysis; political crisis;

INTRODUCERE

Evaluarea profilului unei personalități politice la distanță a fost dezvoltată ca metodă pentru a prezenta o imagine relevantă a liderului politic în context. Aceasta valorifică personalitatea liderului politic în cursul vieții sale sub aspectul comportamentului decizional și al capacității sale de a influența cursul istoriei. Astfel, pe lângă elementele tradiționale ale psihologiei clinice, evaluarea personalității politice la distanță include următoarele: stilul de management, negocierea, asumarea deciziilor strategice în situații de criză. Radiografierea stilurilor enumerate oferă informații importante despre aspectul cognitiv și retoric al liderului evaluat, fiecare dintre aceste aspecte fiind modelate de contextul socio-cultural.

În cadrul teoriei și cercetării personalității, complexitatea cognitivă este, în general, asociată cu un comportament rezilient în situații ambigue sau confuze. Hermann (1980) a evaluat complexitatea cognitivă (profilele psihologice la distanță) prin calcularea raportului dintre cuvintele și expresiile identificate ca fiind de mare importanță și fraze desemnate ca având importanță scăzută. În analiza discursurilor din punct de vedere al impactului psihologic, complexitatea cognitivă definită în acest fel este asociată cu feedbackul pozitiv asociat discursului adresat altor națiuni.

Teoria complexității cognitive implică, mai întâi, diferențierea și, apoi, integrarea. Suedfeld și colegii lui (de exemplu, Suedfeld și Tetlock, 1977) au adaptat o măsurătoare a complexității integrative pentru cercetarea la distanță. (În timp ce această complexitate integrativă este conceptual legată de cea a lui Hermann). Mai multe studii au demonstrat conexiunea între complexitatea integrativă și soluționarea pașnică (versus escaladarea conflictului). Suedfeld și Tetlock (1977) au comparat comunicațiile și declarațiile din două crize care s-au încheiat cu război (1914 și 1950 – izbucnirea războiului coreean) și trei crize soluționate pașnic (Criza din Maroc, din 1911, criza transportului aerian din Berlin, în 1948, și criza din 1962 – Criza

GÂNDIREA
MILITARĂ
ROMÂNEASCĂ

Pe lângă elementele tradiționale ale psihologiei clinice, evaluarea personalității politice la distanță include următoarele: stilul de management, negocierea, asumarea deciziilor strategice în situații de criză.

În cadrul teoriei și cercetării personalității, complexitatea cognitivă este, în general, asociată cu un comportament rezilient în situații ambigue sau confuze.

rachetelor cubaneze). Așa cum era de așteptat, au găsit niveluri mai ridicate de complexitate integrativă atunci când războiul a fost evitat. Suedfeld, Tetlock și Ramirez (1977) au studiat discursurile Organizației Națiunilor Unite (ONU) despre Orientul Mijlociu timp de peste treizeci de ani și au constatat scăderi semnificative în complexitatea integrativă specifică în perioadele chiar înainte de izbucnirea războaielor în 1948, 1956, 1967 și 1973.

UTILITATEA ANALIZEI VERBALE A DISCURSURILOR POLITICE

Analiza comunicării verbale a discursurilor politice este comparată cu evaluarea trăsăturilor de personalitate ale politicianului, cu ceea ce se știe deja despre el. În acest mod se determină dacă modelele de vorbire generate de analiza cuvintelor reflectă comportamentul public al liderilor politici.

Alegerile gramaticale nu sunt făcute în mod conștient, în consecință, trăsăturile de personalitate care nu pot fi identificate prin evaluarea psihologică directă pot fi evidențiate. Metoda folosită se bazează în întregime pe informațiile disponibile furnizate de mass-media.

Vorbirea poate fi studiată dintr-o varietate de puncte de vedere. Componenta lingvistică poate fi împărțită în disciplinele: (1) fonologie, modul în care sunetele sunt puse împreună pentru a forma cuvinte; (2) sintaxa, modul în care propozițiile sunt formate din cuvinte; (3) semantica, cea care se ocupă cu interpretarea sensului cuvintelor, și (4) pragmatica, modul în care participăm la conversații.

Comportamentul paraverbal include variabile precum: frecvența, pauzele, amplitudinea și tonul. Dintre datele de vorbire disponibile pentru analiză, variabilele sintactice și anumite variabile lingvistice sunt cele mai potrivite pentru studiul trăsăturilor de personalitate. Variabilele semantice, pe de altă parte, au doar o utilitate limitată pentru identificarea răspunsurilor comportamentale obișnuite. Vorbitorii diferă în alegerea vocabularului, dar astfel de preferințe sunt influențate de variabile situaționale, în special de subiectul conversației (Laffal, 1965, p. 93).

Metoda de analiză a comportamentului verbal se bazează pe trei argumente:

- Modelele de gândire și comportament sunt reflectate în stiluri de vorbire.

- Sub stres, alegerea de către vorbitor a structurii gramaticale reflectă mecanismele caracteristice de coping (adaptare).
- Trăsăturile de personalitate sunt relevate de structurile gramaticale care au o frecvență lentă de schimbare.

COMUNICAREA ESTE MEDIATĂ DE CATEGORIILE VERBALE:

Categoria calificativelor include **expresii de incertitudine** („Cred că voi merge azi la jocul cu mingea”); modificatori care slăbesc afirmațiile fără a adăuga informații („Casa aceea veche este cam înfricoșătoare”); și fraze care contribuie la o afirmație cu un sentiment de vag sau de lejeritate („Atunci ne-am bucurat de ceea ce ați putea numi o seară de relaxare”).

Calificativele sunt aproape întotdeauna rostite înaintea verbului. Mesajul este, prin urmare, redus înainte de a fi transmis. Când apar frecvent, calificativele indică o lipsă de hotărâre sau o evitare a angajamentului. Studiile psihologice au evidențiat că utilizarea calificativelor crește odată cu anxietatea (Lalljee, Cook, 1975).

În studiul despre modelele de vorbire ale președinților de după cel de-Al Doilea Război Mondial, Gerald Ford a folosit semnificativ mai multe calificative decât ceilalți, dând stilului său de a vorbi o tentă de nehotărâre (Weintraub, 1989, p. 161). O frecvență foarte scăzută a calificativelor transmite, în schimb, o vorbire dogmatică.

Este important pentru o astfel de analiză ca exemplele din discursuri să fie selecționate în același mod atunci când se compară utilizarea calificativelor de către vorbitori. Într-un studiu al utilizării calificativelor, s-a arătat că utilizarea acestei categorii este asociată negativ cu pregătirea profesională. Calificativele servesc ca elemente de umplere, cuvinte și expresii care sunt folosite atunci când vorbitorii își caută în amintiri cuvintele (Weintraub, Plaut, 1985). Un discurs pregătit anterior va conține mult mai puține calificative decât o conferință de presă spontană.

Retractorile, denumite și **expresii adversative**, slăbesc sau inversează remarcile rostite anterior. Acestea includ expresii precum: *dar*, cel mai des folosit *retractor*, *totuși*, și *și totuși*. Utilizarea frecventă a retractorilor sugerează o dificultate în a adera la deciziile luate anterior și conferă o tentă de impulsivitate stilului vorbitorului (Weintraub, Aronson, 1964). În comparație cu alți președinți de după

Analiza comunicării verbale a discursurilor politice este comparată cu evaluarea trăsăturilor de personalitate ale politicianului, cu ceea ce se știe deja despre el. În acest mod se determină dacă modelele de vorbire generate de analiza cuvintelor reflectă comportamentul public al liderilor politici.

Calificativele sunt aproape întotdeauna rostite înaintea verbului. Mesajul este, prin urmare, redus înainte de a fi transmis. Când apar frecvent, calificativele indică o lipsă de hotărâre sau o evitare a angajamentului. Studiile psihologice au evidențiat că utilizarea calificativelor crește odată cu anxietatea.

Liderii țărilor comuniste utilizau pronumele „noi” în loc de „eu” ca semn al modestiei și apartenenței la condiția modestă a poporului. Un semn care a indicat faptul că Gorbaciov a fost un „nou” lider sovietic a fost utilizarea relativ frecventă a lui „eu”.

cel de-Al Doilea Război Mondial, Richard Nixon a folosit semnificativ mai multe retractoare (Weintraub 1981, pp. 130-131). Acest lucru a fost valabil mai ales în timpul demonstrațiilor anti-Vietnam, când Nixon a arătat un comportament schimbător marcant. Impulsivitatea nu este singura trăsătură de personalitate asociată cu utilizarea frecventă a retractoarelor. Mulți vorbitori folosesc retractoare pentru a obține „pseudo-consens”, un acord aparent, dar inautentic, cu punctul de vedere al altui vorbitor. Un exemplu de pseudo-consens este următoarea afirmație: „Sunt de acord că nota dumneavoastră merită să fie crescută de la <B> la <A>, dar, în calitate de director al școlii, trebuie să vă susțin profesorul”. Și utilizarea de „Noi” în discursul politic, utilizarea de către un vorbitor, pare să reflecte nevoia de a se prezenta fie ca propria persoană (punct mare/scor, punctaj scăzut), fie ca vorbitor pentru o cauză (scăzut/scor, punctaj mare). Folosirea de *noi* în loc de *eu* este un obicei al regilor, fiind cu totul neobișnuit pentru politicienii republicani.

Liderii țărilor comuniste utilizau pronumele *noi* în loc de *eu* ca semn al modestiei și apartenenței la condiția modestă a poporului. Un semn care a indicat faptul că Gorbaciov a fost un „nou” lider sovietic a fost utilizarea relativ frecventă a lui „eu”. (Weintraub, 1989, p. 12). Când a fost atacat de către opoziție, Bill Clinton a adoptat rolul de victimă și a folosit destul de des pronumele *eu*.

Negativele. Cele mai comune exemple de utilizare a categoriei negative sunt: *nu*, *niciodată* și *nimic*. Vorbitorii care folosesc multe negative tind să fie *tot timpul în opoziție și încăpățânați*. De asemenea, ei pot folosi excesiv mecanismele de negare. În studiul stenogramelor Watergate, H.R. Haldeman, cunoscut în cercurile politice de la Washington drept „Abominabilul Nimeni”, a folosit mai multe cuvinte negative semnificativ decât ceilalți conspiratori Watergate (Weintraub, 1981, p. 124).

Explicatorii. Categoria explicatorilor include cuvinte și expresii care sugerează conexiuni cauzale sau justificarea gândurilor și acțiunilor vorbitorului. Cel mai frecvent explicator este *pentru că*. Alte explicații utilizate frecvent includ *prin urmare* și *de când*. Vorbitorii care folosesc multe explicative au un *stil verbal didactic, apologetic sau rațional* (Lorenz, 1953). Cei care folosesc puține explicații pot fi considerați categorici și dogmatici. O parte a stilului didactic de vorbire al lui Hillary

Clinton se datorează utilizării frecvente a explicatorilor ca expresii ale sentimentelor. Toate cauzele în care vorbitorul își atribuie sentimentele lui însuși sunt punctate. Exemplele sunt „*Îmi place să lucrez în aer liber*” și „*Comportamentul lui Jack mă frustrază*”. Utilizarea expresiilor în care vorbitorul explică felul în care se simte sunt asociate, în mintea ascultătorului, cu persoane emoționale (Weintraub, 1989, pp. 49-72). În schimb, un discurs fără astfel de explicații ale emoțiilor reflectă un stil verbal distant, rece. De exemplu, stilul de vorbire rece și ireproșabil al lui Ronald Reagan s-a datorat, în parte, utilizării rare a expresiilor sentimentelor sale.

Intensificatori adverbiali. Intensificările adverbiale includ toate adverbele care potențează forța enunțului. Cei utilizați în mod obișnuit sunt: *foarte*, *cu adevărat*, *așa și așa*. Adverbele intensifică și adaugă culoare remarcilor vorbitorului. Când sunt utilizate frecvent, produc un *efect dramatic, aproape histrionic*. Vorbitorii care folosesc foarte puține intensificări adverbiale sunt percepuți de ascultători ca *plictisiți și blânzi*. Dintre vorbitorii normali, cei din grupa de vârstă mijlocie a adolescenței (cinsprezece până la șaptesprezece ani) au cea mai mare frecvență de apariție a intensificărilor adverbiale. Femeile folosesc această categorie semnificativ mai frecvent decât bărbații atât în rândul grupurilor de pacienți normali, cât și al celor psihiatrici. Pacienții cu depresie folosesc această categorie mai mult decât alte grupuri de pacienți (Ib., pp. 64-70).

Referințele directe includ toate referințele explicite în cadrul și contextul interviului. Exemplele sunt: „*Așa cum am spus ca răspuns la întrebarea dumneavoastră anterioară, nu intenționez să candidez pentru o funcție publică în 1996.*” și „*Este o plăcere să mă întâlnesc cu dumneavoastră într-o sală de conferințe atât de frumoasă*”. Un număr mare de referințe directe reflectă comportamentul verbal al unui vorbitor antrenat, poate manipulator, unul care evită un anumit subiect vorbind despre interviu și nu despre ce a fost întrebat. Când frecvența observațiilor adresate intervievatorului este foarte mare, vorbitorul poate părea *intruziv și în control*. Un număr de referințe directe foarte scăzut poate indica faptul că vorbitorul este *timid sau distant*. În studiile despre președinții de după cel de-Al Doilea Război Mondial, s-a constatat că cea mai mare utilizare a referințelor directe a fost de către președinții prietenoși și implicați Eisenhower și Reagan. Nu este

GÂNDIREA
MILITARĂ
ROMÂNEASCĂ

Vorbitorii care folosesc foarte puține intensificări adverbiale sunt percepuți de ascultători ca plictisiți și blânzi. Dintre vorbitorii normali, cei din grupa de vârstă mijlocie a adolescenței (cinsprezece până la șaptesprezece ani) au cea mai mare frecvență de apariție a intensificărilor adverbiale. Femeile folosesc această categorie semnificativ mai frecvent decât bărbații atât în rândul grupurilor de pacienți normali, cât și al celor psihiatrici.

Ascultătorii asociază următoarele categorii pentru a transmite emoție: (1) folosirea lui „eu” mai degrabă decât „noi”; (2) adverbe care intensifică; (3) referințe directe și (4) referințe personale mai degrabă decât non-personale. Majoritatea vorbitorilor emoționali vor folosi mai multe dintre categoriile de sentimente pentru a transmite căldură.

surprinzător că oarecum timidul și distantul Jimmy Carter a obținut cel mai mic scor în această categorie (Ib., p. 170). Dintre pacienții psihiatrici, pacienții depresivi și impulsivi fac cele mai directe referințe, deoarece solicită asistență intervievatorului (Weintraub, 1981, p. 31).

Referințele personale sunt utilizate în situații ale căror subiecte includ vorbitorul și persoanele cunoscute de acesta. „*Mi-a plăcut președintele Kennedy*” și „*Gerald Ford a fost prietenul meu personal apropiat*” – sunt referințe personale. Situațiile ale căror subiecte nu sunt cunoscute de vorbitor sunt calificate ca non-personale. O utilizare aproape exclusivă a referințelor non-personale sugerează *detașarea față de ascultător*. Utilizarea mai mică a referințelor non-personale poate reflecta o preocupare concretă asupra propriei persoane și a mediului apropiat. John F. Kennedy a folosit puțin referințele personale. Acest lucru a sporit impresia unui lider *cool, detașat, stăpân pe situație*.

Expresii creative sau colorate. Această categorie include toate aparițiile de inteligență, metaforă și utilizarea idiosincratică a limbajului. Dacă expresiile colorate sunt de înaltă calitate, ele pot reflecta prezența unei minți originale. Originale sau nu, expresiile colorate sunt percepute de majoritatea ascultătorilor ca fiind distractive. Exemple de expresii creative ar fi: „*un cer roșu neîntrerupt*” și „*scene de disipare răvășită*”.

Discurs emoțional. Anterior au fost identificate expresiile sentimentelor ca o categorie care transmite emoție, dar nu este singura categorie de acest fel. Ascultătorii asociază următoarele categorii pentru a transmite emoție: (1) folosirea lui *eu* mai degrabă decât *noi*; (2) adverbe care intensifică; (3) referințe directe și (4) referințe personale mai degrabă decât non-personale. Majoritatea vorbitorilor emoționali vor folosi mai multe dintre categoriile de sentimente pentru a transmite căldură.

TRĂSĂTURILE DE PERSONALITATE SUNT REFLECTATE ÎN DISCURSURI DE ALEGERILE GRAMATICALE

Hotărâre. Pregătirea pentru decizie poate fi măsurată prin frecvența apariției calificativelor. Numeroase calitative sugerează nehotărâre, anxietate. Analiza discursurilor relevă faptul că, dintre președinții de după cel de-Al Doilea Război Mondial, Gerald Ford a obținut cel mai mare punctaj în această categorie.

Reconsiderarea sau revenirea asupra deciziei este cel mai bine reflectată de utilizarea moderată a retractoarelor.

Utilizarea frecventă a retractoarelor și a negativelor este asociată cu **impulsivitate** în multe cazuri. În timpul crizei Watergate, Richard Nixon a acționat ocazional impulsiv. Această tendință a fost reflectată de intensificarea utilizării retractoarelor și a negativelor.

Vorbitorii cu **dispoziții furioase** devin frecvent iritabili în timpul interviurilor. Ocazional, ei explodează dacă sunt provocați de intervievator. În astfel de cazuri, utilizarea calificativelor poate dispărea complet. În furia extremă, toate dovezile de nehotărâre dispar. O altă caracteristică a discursului furios este negativitatea. În unele mostre de vorbire furioasă, utilizarea negativelor poate fi de până la cinci ori mai mare decât a vorbirii normale. Alte constatări demne de menționat sunt utilizarea întrebărilor retorice și a referințelor directe, indicând o implicare agresivă a ascultătorului. Discursul supărat este neobișnuit pentru liderii mondiali, care, în general, încearcă să se prezinte calmi și stăpâni pe sine în fața ascultătorilor.

Vorbitorii care au control emoțional. Persoanele controlate emoțional tind să aibă scoruri scăzute în majoritatea sau în toate categoriile de sentimente. Vorbitorii care sunt percepuți ca expresivi sau calzi au scoruri mari la categoriile de sentimente. Discursul vorbitorilor opoziționali sau încăpățânați se caracterizează prin prezența multor negative.

Controlul comportamentului. Această trăsătură de personalitate este reflectată verbal în cel puțin două moduri. Vorbitorii care controlează sunt deseori controlați emoțional, adică folosesc rar categoriile de sentimente. Pentru a evita să se găsească într-o situație necontrolată, vorbitorii controlați încearcă să se pregătească pentru interviuri limitând întrebările jurnaliștilor la anumite subiecte pentru care au studiat cu atenție. O astfel de pregătire va fi relevată printr-o frecvență scăzută a calificativelor.

Pasivitatea. Cea mai utilă reflectare verbală a pasivității este, probabil, utilizarea frecventă a pronumelui personal *eu*. *Eu* este aproape întotdeauna folosit ca obiect al unui verb și, prin urmare, este mai degrabă destinatarul decât inițiatorul acțiunii.

Comportament dominator. Verbozitatea, utilizarea multor conexiuni (calitative, retractoare și explicatoare) și întreruperile caracterizează

Utilizarea frecventă a retractoarelor și a negativelor este asociată cu impulsivitate în multe cazuri. În timpul crizei Watergate, Richard Nixon a acționat ocazional impulsiv. Această tendință a fost reflectată de intensificarea utilizării retractoarelor și a negativelor.

Reziliența este capacitatea de recuperare rapidă din situații nefericite sau eșec. Această caracteristică poate fi evaluată prin măsurarea capacității unui vorbitor de a pierde și, apoi, de a-și recăpăta stilul verbal pe parcursul unui interviu sau, chiar mai bine, pe parcursul mai multor interviuri care se întind pe zile sau săptămâni.

cel mai bine comportamentul conversațional dominator. Când comportamentul dominator devine intimidant, în comportamentul verbal al vorbitorului pot apărea comenzi și obscenități. Dintre președinții de după cel de-Al Doilea Război Mondial, Lyndon Johnson a fost cel mai dominator în comportamentul său verbal.

Creativitate. Cum putem măsura creativitatea verbală? Potrivit lui Richard Ohmann (1967), există trei moduri prin care creativitatea poate fi exprimată în limbaj: un scriitor sau vorbitor poate crea cuvinte noi; poate face noi asociații sintactice, adică să pună împreună cuvintele în moduri inedite; și se poate exprima în metafore originale.

Comportament familiar. Manifestările verbale ale comportamentului familiar includ utilizarea prenumelor, un obicei preferat al lui Ronald Reagan (Weintraub, 1989, pp. 174-715), comentarii despre viața personală a intervievatorului și aluzii la evenimente sau persoane cunoscute intervievatului. Aceste manierisme verbale se pot reflecta într-un scor ridicat al referințelor directe. Persoanele familiare folosesc frecvent tachinarea și clovneria în relațiile lor cu ceilalți, o tactică pe care mulți ascultători o consideră jenantă și nepotrivită. Lyndon Johnson a fost cel mai familiar dintre președinții de după cel de-Al Doilea Război Mondial (Ib., p. 144).

Reziliența este capacitatea de recuperare rapidă din situații nefericite sau eșec. Această caracteristică poate fi evaluată prin măsurarea capacității unui vorbitor de a pierde și, apoi, de a-și recăpăta stilul verbal pe parcursul unui interviu sau, chiar mai bine, pe parcursul mai multor interviuri care se întind pe zile sau săptămâni. Un vorbitor vulnerabil poate fi atât de traumatizat de o performanță verbală eșuată, încât capacitatea sa de a răspunde public la întrebări poate fi afectată pentru un timp. Richard Nixon și-a pierdut temporar stilul obișnuit de vorbire în timpul scandalului Watergate. Comportamentul lui verbal semăna cu cel al unui pacient deprimat. După soluționarea crizei, el și-a recăpătat modul obișnuit de a vorbi.

Răspuns la stres. Această trăsătură este măsurată cel mai bine atunci când datele verbale au fost adunate în timpul interviurilor de stres. Răspunsurile vorbitorului la întrebări provocatoare sunt punctate și comparate cu celelalte scoruri ale individului atunci când răspunde la întrebări neutre. Dacă, de exemplu, utilizarea de către un vorbitor atât a calificativelor, cât și a retractoarelor crește ca răspuns la întrebările

de stres, putem concluziona că vorbitorul devine mai puțin decis în situații de criză. Dacă, drept răspuns la întrebări de confruntare, un vorbitor folosește pronumele *eu* mai mult și pronumele *noi* mai puțin, este probabil ca, în situații de criză, acel individ să se bazeze mai mult pe propriile resurse și mai puțin pe ajutorul altora. Pe de altă parte, un vorbitor care nu poate accepta responsabilitatea exclusivă pentru situațiile de criză este susceptibil să reacționeze în sens invers, folosind mai mult pronumele *noi* și mai puțin pronumele *eu*.

STUDIU DE CAZ: JIMMY CARTER ȘI RONALD REAGAN

Concret, analiza comportamentului verbal se bazează pe identificarea trăsăturilor de personalitate pe care decidem să le evaluăm și să le evidențiem. În descrierea metodei, au fost deja subliniate anumite trăsături de personalitate, cum ar fi impulsivitatea, hotărârea, vulnerabilitatea, asumarea responsabilității etc.

În 1986, a fost publicată o analiză verbală a liderilor politici. Folosind mostre alese aleatoriu din conferințele lor de presă prezidențiale, au fost comparate stilurile spontane de vorbire ale lui Jimmy Carter și Ronald Reagan. Au apărut diferențe semnificative între comportamentul verbal al celor doi președinți. Utilizarea de către Carter a categoriilor verbale l-a arătat a fi timid, distant, competitiv și defensiv atunci când a fost provocat. În schimb, Reagan era antrenant, generos, încrezător, distractiv și detașat cu presa de la Casa Albă. Sub presiune, Reagan a arătat o tendință de a nega aspectele neplăcute ale realității și, în anumite cazuri, de a inversa deciziile luate anterior (Weintraub, 1980).

CONCLUZII

Un beneficiu al analizei discursurilor liderilor politici mai ales în situații de criză rezidă tocmai în posibilitatea de a contura cadrul negocierilor menite să aducă adversarii la un dialog constructiv, care să pună capăt ostilităților.

Alt motiv pentru studierea discursurilor liderilor politici este posibilitatea celor care realizează astfel de documentații de a analiza dincolo de conținuturile tematice ale discursurilor, memoriilor, scrisorilor, conversațiilor transcrise. Analiza personalității unui lider politic bazată în întregime doar pe conținutul unei narațiuni poate fi influențată de subiectivismul autorului și să conțină erori.

Utilizarea de către Carter a categoriilor verbale l-a arătat a fi timid, distant, competitiv și defensiv atunci când a fost provocat. În schimb, Reagan era antrenant, generos, încrezător, distractiv și detașat cu presa de la Casa Albă.

Această metodă care poate compara, într-un mod rezonabil și sistematic, comportamentul și stilurile de vorbire poate fi utilă istoricilor și biografilor.

Analistul poate să dezvolte un profil complex al stilului de conducere și asumare a deciziei pe care liderul politic îl va prezenta. Trăsăturile de personalitate coroborate cu frecvența expresiilor verbale utilizate oferă informații importante despre acțiunile liderului, dacă va respecta sau va contesta constrângerile, va fi deschis sau închis la informațiile din mediu, se va concentra mai mult pe rezolvarea problemelor sau pe construirea comunității și va fi mai dur sau mai rezilient.

Rapiditatea cu care conflictele internaționale pot „deveni critice” și consecințele catastrofale ale calculelor greșite fac ca evaluările exacte ale psihologiei liderilor să fie dezvoltate rapid și să fie monitorizate îndeaproape în timpul crizelor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Aronson, H., Weintraub, W. (1967). *Verbal Productivity as a Measure of Change in Affective Status*. Psychological Reports 20, pp. 483-487.
2. Bonham, G.M. (1993). *Cognitive Mapping as a Technique for Supporting International Negotiation*. Theory and Decision, 34, pp. 255-273.
3. Carver, C.S., Scheier, M.F, Weintraub, J.K. (1989). *Assessing coping strategies: A theoretically based approach*. Journal of Personality and Social Psychology.
4. *Explaining Foreign Policy Behavior Using the Personal Characteristics of Political Leaders* (1980). International Studies Quarterly, 24, pp. 7-46.
5. Hermann, M. (1976). *Circumstances under Which Leader Personality Will Affect Foreign Policy: Some Propositions*. În J. Rosenau (ed.), *In Search of Global Patterns*, pp. 326-332. New York: Free Press.
6. Laffal, J. (1965). *Pathological and Normal Language*. New York: Atherton Press.
7. Lalljee, M., Cook, M. (1975). *Anxiety and Ritualized Speech*. British Journal of Psychology, 66, pp. 299-306.
8. Schafer, M. (2000). *Issues in Assessing Psychological Characteristics at a Distance: An Introduction to the Symposium*. Political Psychology, 21, pp. 511-527.
9. Schafer, M. Forthcoming. *Assessing Psychological Characteristics in Foreign Policy Analysis*. Political Psychology.
10. Weintraub, W. (1981). *Verbal Behavior: Adaptation and Psychopathology*. New York: Springer.

11. Weintraub, W. (1986). *Personality Profiles of American Presidents as Revealed in Their Public Statements: The Presidential News Conferences of Jimmy Carter and Ronald Reagan*. Political Psychology, 7, pp. 285-295.
12. Weintraub, W. (1989). *Verbal Behavior in Everyday Life*. New York: Springer.
13. Weintraub, W., Aronson, H. (1964). *The Application of Verbal Behavior Analysis to the Study of Psychological Defense Mechanisms. II: Speech Patterns Associated with Impulsive Behavior*. Journal of Nervous and Mental Disease, 139, pp. 75-82.
14. Weintraub, W., Aronson, H. (1965). *The Application of Verbal Behavior Analysis to the Study of Psychological Defense Mechanisms. III: Speech Patterns Associated with Delusional Behavior*. Journal of Nervous and Mental Disease, 141, pp. 172-179.
15. Weintraub, W., Aronson, H. (1969). *Application of Verbal Behavior Analysis to the Study of Psychological Defense Mechanisms. IV: Speech Patterns Associated with Overeating*. Archives of General Psychiatry, 21, pp. 739-744.
16. Weintraub, W., Aronson, H. (1974). *Verbal Behavior Analysis and Psychological Defense Mechanisms. VI: Speech Patterns Associated with Compulsive Behavior*. Archives of General Psychiatry, 30, pp. 297-300.
17. Weintraub, W., Plaut, M.S. (1985). *Qualifying Phrases as a Measure of Spontaneity in Speech*. Journal of Nervous and Mental Disease, 173, pp. 694-697.

Analiza personalității unui lider politic bazată în întregime doar pe conținutul unei narațiuni poate fi influențată de subiectivismul autorului și să conțină erori. Această metodă care poate compara, într-un mod rezonabil și sistematic, comportamentul și stilurile de vorbire poate fi utilă istoricilor și biografilor.